

Malý zpravodaj dolnobenešovské farnosti

NEDĚLNÍČEK

Poděkování za úrodu – host P. Mgr. Jan Plaček

Září 2016

SLŮVKO FARÁŘE

Mikro, mini a maxi

Milí farníci, mikropoutí může být naše cesta do kostela či do katedrály, minipoutí třeba pěší cesta na Hrabyň (viz. článek uvnitř zpravodaje), ale rád bych vám nabídl ještě jeden pohled očima a srdcem poutnice, která se vydala na kus tzv. svatojakubské cesty, což je prastaré putování ke hrobu apoštola Jakuba ve španělském Santiagu de Compostela:

Červen 2015, kopec nad Burg Argental

Sedím na asfaltu, batoh leží na mezi, boty mám sundané a jen vnímám. Krákání havrana, úžasné zelené kopce, blankytně modrá obloha, na které plují jednotlivé mraky. Sleduji je, vytvářejí různé obrazce, chvíli hezké, chvíli strašidelné, a poté... Poté se zase vytrácejí a přicházejí jiné. Je to přesně, jak je psáno: „Pomíjivost, samá pomíjivost. Pomíjivost, samá pomíjivost, všechno pomíjí“.

Ticho, jen krákání havrana někde v dálce...

A tak se seber poutníku, uvědom si, že cíl je cesta a cesta je cíl. Vezmi svůj batoh na záda a jdi. Jdi a jen se dívej. Nech přicházet to, co přijít má, nic nezadržuj a buď si vědom pomíjivosti věcí, bolestí, emocí, situací i pomíjivosti své. Nech přicházet vše s otevřeným srdcem a neboj se. Věř v běh věcí a kráčeji. Kráčeji se vztyčenou hlavou a vychutnávej si každý krok. Neboť věz, že to je to jediné, co máš a jediné skutečné. Nech minulost minulostí, neboť ta se už nevrátí. Nezaobírej se budoucností, neboť nevíš, jestli se dočkáš zítřka. Ale přítomnost je tvá, to je to skutečné a hmatatelné. Tady a teď, teď, teď...

Jdi tedy, kráčeji pomalu, dívej se kolem sebe, pozoruj a neulpívej ani na věcech, ani na situacích, myšlenkách, emocích, představách. Chvilí jsou tu, a pak zase odcházejí a pomíjejí. Nech vše projít kolem sebe, to dobré i to špatné a jdi dál. Plně vnímej každé své nadechnutí, raduj se z něj a buď za ně vděčný. Neboť nic není jisté a nic není samozřejmé.

Každý krok vnímej jako dar a usmívej se na svět. Otevři své srdce, raduj se a jdi dál svým životem krok za krokem. A pak to najednou uvidíš.... Plynutí, skutečnost, pravdu, ve které se všechno zrcadlí a která všechno odráží. Ale ona je neskutečně tichá, prázdná, věčná a neměnná. Ale věř mi, je naprosto, naprosto skutečná.

A tak ti poutníku přeji odvalu, lásku, otevřené srdce, pokoru a vděčnost. A teď se zvedni, vezmi svůj ranec a s odvahou vykroč vstříc životu.

Lenka Hodačová

Pout' k Bráně milosrdenství

Zvláštním znamením Svatého roku milosrdenství je pout', protože je obrazem cesty, kterou se každý člověk ubírá ve svém životě. Život je putování a lidská bytost je člověk putující. Je to poutník, který jde po cestě k vytouženému, očekávanému cíli.

Uprostřed srpnových dnů, den po slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, naše farní společenství v hojném počtu vykonalo pout'- můžeme-li to tak nazvat – do diecézní katedrály Božského Spasitele v Ostravě. Mělo tak možnost společně projít pomyslnou Bránou milosrdenství. Průvodcem nám byl náš otec Pavel, který také sloužil mši svatou za živé a zemřelé farníky naší farnosti a kněze P. Aloise Čunderleho. Měli jsme možnost jako farní společenství prožít a věřím, že každý z přítomných opravdu duchovně prožíval úžasnou mši svatou v katedrále, která je jak ji krásně nazval otec Pavel ve své promluvě „matkou všech chrámů v naší diecézi.“ V závěru mše svaté pan farář vyjádřil svoji velkou radost, vděčnost a poděkování všem svým farníkům, kteří byli přítomni. Zvlášť srdečně pak poděkoval panu starostovi, který svojí účastí na této mši svaté velmi důstojně podpořil přítomné spoluobčany. Vždyť všichni patříme do jedné farní rodiny.

Po mši svaté jsme byli podrobně seznámeni s historií této katedrály, která v posledních letech prošla značnou stavební rekonstrukcí. Byla obnovena tak, aby se v ní mohlo důstojně oslavit 20 let existence Ostravsko-opavské diecéze. Následná prohlídka katedrály byla také velmi zajímavá.

Věřím, že všem přítomným bylo milo u srdce, načerpali hodně duchovní síly a prožili krásné dopoledne. Našemu panu faráři patří velké Pán Bůh zaplat' za myšlenku a následné uskutečnění této zvláštní „pouti.“ A tak s radostí můžeme zasadit další pomyslný kamínek do pestré mozaiky života naší farnosti.

av

Duchovní památky – místa známá a nám milá

Všechny křesťanské duchovní památky, které bereme jako součást našeho světa, jsou díla vzniklá z víry a pokory našich předků. Mnohé ukrývají duchovní poklady odrážející vzdělanost své doby. Všechny mají svou historii, mnohé z nich jsou opředeny legendami, pověstmi a připomínkami na zázračná uzdravení apod., zvláště jedná-li se o poutní místa, kterých je v celé naší vlasti bezpočet.

Podle naučného slovníku znamená pouť hromadné putování. Koná se obvykle o výročních dnech, k památkám či posvátným místům nebo na církevní oslavy ve výroční den svěťce, jemuž je poutní chrám nebo místo zasvěceno. Pouť konáme buď ze zvyku, nebo chceme poznat nové poutní místo, kde jsme třeba ještě nebyli. Každá pouť, kterou se rozhodneme vykonat, by měla být především spojena s jistým duchovním úmyslem.

Stalo se již tradicí, že také naše farní společenství spolu s naším panem farářem již několik let putuje po dva dny vždy na nové poutní místo a k poznání nových duchovních památek. Je zvláštní, že se rádi také vracíme na mariánská poutní místa nám důvěrně známá, kde jsme již mnohokrát byli. S trochou nadsázky bychom klidně mohli říci, že tam známe každý kámen. Mají svoji magickou sílu, která nás přitahuje. Vždyť putujeme za svou Matkou Pannou Marií, které chceme předložit své těžkosti, prosit, děkovat. Například stala se již také tradicí jednodenní mariánská pouť na Svatý Hostýn, Turzovku, noční pouť na Maria Hilf, pouť Hlučinského děkanátu do Píště, nebo společné každoroční putování do blízké Hrabyně k Panně Marii Nanebevzaté.

Zmiňme se alespoň v krátkosti o některých z nich.

Nedaleko **Zlatých Hor**, uprostřed jesenických lesů, narazíme na poutní místo Panny Marie Pomocné neboli Maria Hilf. Až do roku 1945 se tady moc česky nemluvilo. Jeho tradice sahá do roku 1718, kdy byla naplněna poslední vůle zdejšího radního Martina Tannheisera a na jednu jedli v lese zavěšen mariánský obraz. Martin se tu totiž o 71 let dříve narodil, když sem jeho matka uprchla z města před švédskou armádou. V lese na ni přišly porodní bolesti a ona s pomocí Panny Marie, jež vyslyšela její prosbu o pomoc, porodila zdravého chlapce. Místo začalo velmi rychle přitahovat poutníky, vznikla tam kaple, začala se objevovat zázračná uzdravení. Poprvé měla být tehdy dřevěná kaple zbourána za josefínských reforem na konci 18. století. Nedošlo k tomu a v roce 1819 byla kaple znovu otevřena a po dvaceti letech nahrazena novým kamenným kostelem postaveným z darů věřících. Postupně vznikla ještě křížová cesta lesem, některým z nás důvěrně známá, a několik menších kaplí. Před 2. světovou válkou sem přicházelo podle odhadů snad až 100 000 poutníků ročně. Absolutistický osvícenec Josef II. svou vůli v odlehlých Zlatých Horách, totiž Zuckmantelu, prosadit nedokázal, komunisté ano. V roce 1952 byly zakázány poutě, o tři roky později zastaveny bohoslužby pod záminkou důlních prací. Areál začal chátrat a podléhal náhodným i úmyslným vandalům. Po krátkém nadechnutí kolem roku

1968 přišel rychlý konec – v roce 1973 byly stavby vyhozeny do povětří a terén srovnán buldozery. Terén ano, paměť ne. A tak už na jaře roku 1990 při návštěvě Velehradu posvětil papež Jan Pavel II. základní kámen nové mariánské svatyně. Stavěla se v letech 1993-1995, posléze k ní přibyl poutní dům a ambity, pokračovalo se v terénních úpravách, vše z darů věřících od nás i ze zahraničí. A tak dnes můžeme stát na tradičním místě před novým areálem, který lze opravdově označit za symbol vítězství lásky nad nenávistí.

Impozantní vrchol **Svatého Hostýnu** poutá pozornost lidí už od doby bronzové. Strategický bod si za své sídlo vybrali také Keltové, kteří odtud sledovali dění na vedlejší jantarové stezce. Od 13. století se začala psát jeho historie jako významného poutního místa na Moravě.

Kopec Svätý Hostýn v Hostýnských vrších má dva vrcholy – na vyšším stojí rozhledna, jejíž základní kámen položil císař František Josef I., větrná elektrárna a kaple sv. Kříže. Na nižším se rozkládá významný mariánský poutní areál, jehož středem je barokní bazilika Nanebevzetí Panny Marie vysvěcena roku 1748. Její interiéř získal po opravách v 19. století klasicistní podobu. Návštěvníky upoutá oválným půdorysem hlavní lodi i množstvím světla, které sem vstupuje sedmi okny nad bočními kaplemi. Původní osmé okno nad presbytářem bylo zadrženo. Dnešní poutní bazilika dokončena roku 1748 nahradila původní skromnou kapličku a připomíná zázrak, jenž se stal ve 13. století během ničivého vpádu Tatarů. Když si tito na úpatí Hostýnu zřídili tábor, uchýlila se na vrchol hory část místních obyvatel. Ve strachu o život se modlili k Panně Marii, která jejich prosby vyslyšela a uprostřed jasného dne seslala na tatarské ležení mohutnou bouři. Následný požár útočníky výrazně oslabil a místní zachránil před drancováním. Pannu Marii sesílající blesky na tatarský tábor obdivují poutníci z celého světa na unikátní mozaice z barevných sklíčků umístěné na průčelí baziliky. Rovněž nelze opomenout asi vůbec nejkrásnější venkovní křížovou cestu u nás. Slovenský architekt Dušan Jurkovič se při jejím návrhu nechal inspirovat lidovou architekturou Valašska. Také teprve několik let stará Cesta světla o čtrnácti zastaveních je vybudována podél starobylého valu hostýnské pevnosti v níž se díky přímlově Panny Marie uchránili místní křesťané před Tatary. Cesta světla připomíná velikonoční události Ježíšova zmrtyvýchvstání až po seslání Ducha svätého.

Nejen ve velkých katedrálách nebo bazilikách, ale v každém chrámu velkém či malém, honosném či skromném, nebo třeba v malém dřevěném kostelíku, všude tepe Boží přítomnost a milosrdenství, které je posíleno naší přímlovyní Matkou Boží Pannou Marií, a to za předpokladu, že tyto chrámy nezejí prázdnotou.

A tak, člověče, hluboce se skloň před Boží Velebností a nabídni Bohu své do široka otevřené upřímné a čisté srdce.

Poslední dolnobenešovský rodák v kněžské službě

P. ERNEST POSTULKA

oslavil 7. srpna 2016 své 95. narozeniny

P. Postulku není v Dolním Benešově potřeba dlouze představovat. Téměř všichni ho známe, obzvláště ty starší generace. Léto co léto přijížděl do svého rodného městečka, aby zde strávil svou dovolenou.

Známe ho hlavně z kostela. Když zde byl, sloužil mše svaté. Obzvláště ti, kdo chodili na ranní ví, že pěkně zpíval. Před mší svatou také zpovídal. Své rodné místo si zamiloval na tolik, že zde přijížděl slavit svá významná jubilea.

V roce 2000 odešel do důchodu a v roce 2001 přijel oslavit s rodinou svou osmdesátku. Bylo to zrovna v době, kdy zemřel P. Čunderle, takže vypomohl s bohoslužbami, dokud u nás nenastoupil nový kněz P. Stanečka.

V sobotu 10. 7. 2004 se v naší farnosti konala velká oslava 50 let kněžství P. E. Postulky, posledního kněze rodáka z dolního Benešova. Přestože celý svůj kněžský život prožil v Německu, přijel slavit s námi. A bylo to opravdu velkolepé. Průvodem přicházel z rodného domu do kostela sloužit slavnou mší svatou a průvod ho doprovázel také zpět.

Dolní Benešov navštívil P. Postulka od války poprvé v únoru 1956.

Ve farní kronice je mimo jiné uložen životopis psaný na linkované stránce, jeho rukopis z roku 2004, jehož znění si právě teď můžete přečíst.

Píše: „Dovolte mi, abych vás alespoň stručně seznámil s mým životopisem. Narodil jsem se 7. srpna 1921 v Dolním Benešově. Po obecné škole jsem nejdříve navštěvoval české gymnasium v Hlučíně, po obsazení v roce 1938 německé gymnasium v Opavě. V únoru 1941 jsem jako dvacetiletý musel vstoupit do německé armády. Po tříměsíčním výcviku jsem byl poslán na ruskou frontu do Ukrajiny. V září 1942 jsem byl před Stalingradem zraněn. Po tříměsíčním pobytu v lazaretě jsem mohl jet na jeden měsíc domů. Potom jsem byl ve Francii. V září 1944 jsem musel do anglického zajetí. Po propuštění ze zajetí v červnu 1946 jsem vstoupil do společnosti salesiánů Don Bosco v Německu. Po noviciátě jsem byl tři roky vychovatelem v jednom z našich ústavů. Od roku 1950 do 1954 jsem studoval teologii na naší vysoké škole v Benedikt-Bayernu (v Bavorsku). Po vysvěcení na kněze 30. června 1954 v Benedikt-Bayernu jsem nemohl jet domů. Potom jsem byl zaměstnán jako vychovatel v našem ústavu. Od roku 1964 jsem byl kaplanem v naší farnosti v Essenu, potom 10 roků farářem ve Velbeztu u Essenu a od roku 1980 jsem byl 20 roků farářem ve farnosti Bendorf – Mülhofen u Koblenz na Rýně. Od roku 2000 jsem v důchodu. Od té doby jsem v naší farnosti St. Andreas v Kassel a jsem rád, že tam mohu ještě vypomáhat.

Na jaře letošního roku prodělal P. Postulka těžký zápal plic. V současné době se cítí dobře, jen nohy už moc neposlouchají.

Připravila Marie Ohřálová

Pěší pouť do Hrabyně

V neděli 14. srpna jsme se někteří farníci z Dolního Benešova poprvé odhodlali organizovaně za naši farnost vyrazit na pouť do Hrabyně pěšky. Co nás k tomu vedlo? Nemůžu mluvit za ostatní, mě k tomu vedla nejen nabídka pana faráře, ale i pokyn mé manželky (a jsou rozhodnutí, nad kterými se nepolemizuje ☺). Bláhově jsem svou účast na pěší pouti přislíbil, vůbec mi nedošlo, že nedělní dopoledne trávim fotbálkem na Kolovratě, oběd tuto neděli, že bude u rodičů manželky a ještě k tomu slavnostní, odpustový (manželka je původem ze Smolkova a ten patří z hlediska církevního zatřízení k farnosti Hrabyně). A jak to celé dopadlo?

Sešlo se nás u kostela v DB 22 poutníků. S výjimkou jednoho (neumí ještě chodit, tak se nechal vézt kočárkem a někteří z nás mu to již po pár krocích začali ve skrytu duše závidět) jsme šli všichni pěšky. Tedy já mu záviděl

hodně. Nohy mě bolely z dopoledního fotbalu a slavnostní oběd byl nejen výborný ale i vydatný.

Po krátké modlitbě a požehnání na cestu v našem kostelíku jsme chvilku po druhé hodině odpoledne vyrazili. Počasí nám přálo až moc, protože sluníčko ne a ne zalézt za mrak, ale zkratka kolem rybníka ve stínu stromů byla velmi osvěžující. Lávkou přes potok jsme dorazili ke šterkovně, podél její hráze

pak k silnici vedoucí k Háji. Prošli jsme Smolkovem a už jsme si znovu užívali chladnějšího vzduchu v lese lemujícího Hrabyni.

Příjemná cesta umožnila pomodlení se růžence za trošku udivených pohledů cyklistů. O to hlasitěji jsme se však modlili. A nejmíc vykulení byli řidiči na kruhovém objezdu před Hrabyní. Takovou organizovanou pochodující skupinu na kruhovém objezdu zřejmě ještě nezažili.

Do Hrabyně jsme dorazili těsně po čtvrté hodině. Většina z nás využila chvilku času přede mší k prohlídce pouťových stánků a jiných světských atrakcí, ale kolem půl páté již jsme usedali do lavic rychle se plnícího kostela Nanebevzetí Panny Marie v Hrabyni. Mši svatou letos sloužil Haťský pan farář Bartłomiej Blaszk. V lavicích pak bylo k zahlédnutí mnoho Dolnobenešovských i Zábřežských poutníků, kteří dorazili i autobusem a automobily.

Kolem půl sedmé, po mši svaté, jsme se s Hrabyní rozloučili. Drtivá většina pěších poutníků využila na zpáteční cestě volných míst v autobusu, tři stateční a odhodlaní poutníci vyrazili pěšky i domů. Žádné úlevy, když pěší pouť, tak pěší pouť. Počasí bylo mnohem příjemnější, z kopce to šlo vlastně samo, nálada nás tří poutníků výborná (ten pohled z Liščí hory na naše městečko je opravdu nádherný a procházka v zapadajícím slunci taky) a odměna U Supa? Báječná, mňam, já jsem si dal hned dvě.

Bohudíky za tak příjemně a bohubiř strávené nedělní odpoledne. Občerstvilo nejen moji duši, ale i tělo. A vzal jsem si z toho všeho i jedno ponaučení, a to, že ta moje manželka to se mnou myslí dobře. Příští rok snad půjdeme pěšky zas, stálo to opravdu za to.

HH

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ZÁŘÍ

Sbírka na CÍRKEVNÍ ŠKOLY

– odesílá se celá pro potřebu církevních škol naší diecéze

– neděle 18. 9. 2016

Sbírka na OPRAVY

– neděle 25. 9. 2016

Host v naší farnosti P. Mgr. David Tyleček

V neděli 22. srpna 2016 navštívil naši farnost jediný letošní novokněz, vysvěcený otcem biskupem Františkem Václavem Lobkoviczem, pro Ostravsko – opavskou diecézi, P. Mgr. David Tyleček.

Sloužil všechny nedělní bohoslužby jak u nás v Dolním Benešově v kostele sv. Martina, tak i mši svatou v Zábřehu.

Po každé z nich uděloval farníkům Novokněžské požehnání.

Na závěr návštěvy u nás, věnoval kousek svého času i čtenářům Nedělníčku. Vy máte právě teď možnost se dovědět, co nám o sobě všechno prozradil.

„Otče Davide, navštívil jste naší farnost, abyste nám jako jediný novokněz naší diecéze udělil své požehnání. Já vás vítám za všechny čtenáře Nedělníčku ve farním sále a prosím, řekněte nám něco o sobě, abychom věděli, kdo je ten novokněz, který nám dnes žehnal.“

„Jmenuji se David Tyleček a pocházím z malé vesnice u Ostravy, která se jmenuje Stará ves nad Ondřejnicí, z její ještě menší části, zvané Košatka. Narodil jsem se 24. června 1981, na svatého Jana Křtitele, který je také patronem našeho farního kostela, tak že je to svátec, kterého jsem si přibral za svého patrona.

Mám tři sourozence. Nejstarší je sestra, je o čtyři roky starší, další je bratr, ten je starší o dva roky, jako třetí dítě jsem se rodičům narodil já, je mi 35 let a jako poslední se narodil ještě jeden bratr a ten je mladší o dvanáct let. Ten je právě ve věku, kdy se rozhoduje, co bude dál dělat. Zvolil si armádu a byl přijat. V současné době vykonávám službu kaplana v Havířově.

„U žehnání jste zmiňoval klukům, že jste chodil do školy devatenáct let, povězte nám také o této fázi vašeho života. O vašich studiích.“

„Nejprve jsem absolvoval, tehdy ještě osmiletou, základní školu. Další rok už byla povinná zase devítiletá. Pak jsem chodil na učňák. Vyučil jsem se v oboru kuchař-číšník. Jeden rok jsem pracoval a pak jsem se rozhodl dodělat si maturitu. Přihlásil jsem se na hotelovou školu do Frenštátu pod Radhoštěm, a po dvou letech jsem maturoval.“

„Po maturitě jsem nastoupil náhradní civilní službu, která trvala jeden a půl roku a po ní jsem odcestoval na do Anglie na prázdniny,“ vypráví otec David.

„Když jsem se vrátil z Anglie,“ pokračuje náš host, „usadil jsem se v Praze, kde jsem pracoval jeden rok v jednom hotelu jako kuchař.

Dále vedly mé kroky zpět do rodné vesnice. Vystřídal jsem různé práce, co se dalo, to jsem zkusil: stavěl jsem ploty, pomáhal jsem při výrobě betonových dílců a nakonec jsem zakotvil na tři roky na středisku pro mládež ostravsko-opavské diecéze, které se nachází v mé rodné farnosti Staré vsi nad Ondřejnicí.

Po těchto třech letech jsem nastoupil do Teologického konviktu a po té co jsem byl přijat na Teologickou fakultu, stal jsem se studentem a také seminaristou. Studoval jsem a nechal se formovat. Zažívali jsme tam s kolegy i spoustu legrace. V loňském roce jsem byl vysvěcen na jáhna, jáhenskou službu jsem vykonával v Ostravě - Svinově u otce Jana Larische, který mi pomohl s dokončením mé diplomové práce a také mu vděčím za vydání útlé publikace, která vznikla jejím přepracováním, o životě P. Josefa Peče. Ten, ačkoliv pocházel z Jižní Moravy od Konice, působil dva roky v mé rodné farnosti a velmi dobře se tam zapsal. Lidé ho měli rádi. Jeho smrt však byla ovinuta dosti nejasnou konturou, proto jsem se rozhodl napsat o něm svou diplomovou práci.

Letos v červnu jsem byl vysvěcen otcem biskupem Františkem Václavem na kněze. Byl jsem vysvěcen jako jediný, a byl jsem rád, že se jeho zdravotní stav natolik zlepšil a já mohl přijmout dar kněžství právě z jeho rukou.

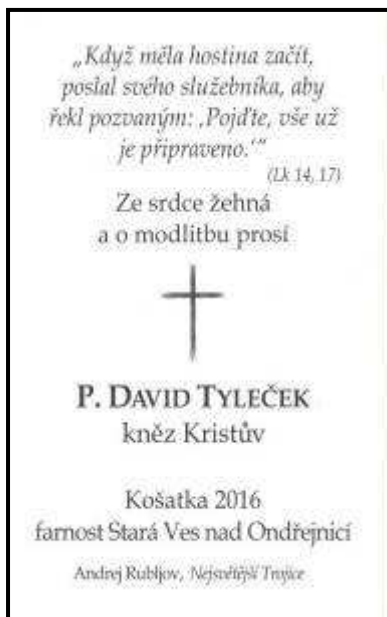
„*Jak jste pocítil a kdy jste poznal, že vás Bůh volá ke kněžské službě?*“

„Říká se, že Bůh povolává už od matčina lůna, tak že to už tam je. A jak se tak ty maminky zajímají, čím ty jejich děti budou, tak i mě se maminka ptala. Jenže já jsem neměl nikdy specifickou představu o tom, čím budu, a ona se zeptala, zdali bych nechtěl být knězem.

Já, když jsem si zhodnotil ten svůj morální profil a srovnal ho s tím, co se žádá po knězi, tak jsem řekl, že to nepůjde. To bylo ještě v chlapeckém věku a já to zasunul do šuplíku.

Později jsem se postupně vytratil i z kostela i z církve a žil jsem si tak jak jsem chtěl. S Boží milostí jsem se však do církve vrátil.

Dotklo se mě to, až když jsem pracoval v tom středisku pro mládež. Tam byl čas na to více se modlit, absolvovat duchovní obnovy. Také jsem absolvoval pár poutí na úmysl životního povolání, protože jsem zatím ještě nezakotvil. Postupně ale, když tak člověk vidí, jak se lidé modlí za kněze a za nová kněžská povolání, zatoužil jsem se Bohu nějak odvděčit, že mě prostřednictvím svátostí smíření přivedl zpět do církve. Abych se ujisti, že mě tam Bůh opravdu chce, protože jsem tu jistotu neměl, dal jsem mu několik podmínek, podle kterých bych poznal, že jdu správnou cestou. Když jsem byl vysvěcen na jáhna, naplnila se poslední podmínka a já jsem si byl jistý, že jsem tam, kde mě Bůh chce mít.“

– „Otče Davide, řekněte nám ještě, jak trávíte volný čas, když nějaký je. Jaké máte koníčky, záliby, prostě co rád děláte mimo vaši službu?“

„Některé své koníčky jsem musel opustit. Rád jsem lozil po skalách, tak na to už čas není, ale když se naskytne nějaké výlet po horách, tak to se rád zúčastním. Také mám rád výlety na kole a rád plavu. Ještě mě baví práce se dřevem.

– „A co hudba, hudební nástroje, zpěv? Všimla jsem si, že moc pěkně zpíváte.“

„Nikdy jsem nezpíval. Zpěv se začal u mě probouzet až při přípravě na kněžství. Tak jsem se rozhodl, že se přihlásím a budu chodit na sólový zpěv. Docela mi trvalo, než jsem se rozezpíval“

Dále otec David přiznává: „Co se týče hudebních nástrojů, neumím hrát na žádný. Moc bych se ale chtěl naučit na kytaru. Myslím, že to budu potřebovat. Bude-li totiž souhlasit můj pan farář a otec biskup, měl bych se stát kaplanem pro mládež karvinského děkanátu.

–„Když jsme u toho soukromého a světského, a vy jste vyučený kuchař, prozradte, kterým jídlům dáváte přednost a co naopak vůbec nemusíte?“

„Já mám k jídlu velmi kladný vztah, mám rád všechno. Ale největším favoritem je pečená kachna, nebo husa s knedlíkem a se zelím. To je pro mě takové slavnostní jídlo a na to se člověk vždycky těší. Pak mi chutná také svíčková, ta se také nejí moc často. Z těch rychlejších jídel mám rád masové lazaně, ale nejraději vařím těstoviny s rajčatovou omáčkou, protože to je rychlé.“

–„Cože, slyším dobře, vy i teď ještě vaříte?“

„Pro sebe občas ano, nemám s tím problém, jídlo jsem si vždycky připravoval rád a z chutí. K jídlu jsem měl vždycky blízko. Nikdy bych si ale dobrovolně nedal zadělávaná plíčka na smetaně. To je taková hranice, přes kterou bych asi nepřešel, leda kdybych musel, ze slušnosti, a to ještě s velkou námahou. Jinak jím opravdu všechno.“

–„Jak se vám u nás líbilo, už jste u nás někdy byl, nebo to byla premiéra?“

„Cítím se dost unavený, protože tři mše svaté za dopoledne jsem ještě nezažil. Když, tak dvě dopoledne a jednu odpoledne.

Jednou jsem už u vás byl.

Otec Kazimír Buba, u kterého jsem bydlel na faře během pedagogické praxe, u vás zastupoval a mě vzal, abych mu ministroval. Tehdy se mi zdál váš kostel mnohem větší oproti dnešku. Líbilo se mi, že pěkně nahlas zpíváte, to není všude běžné. Lidé jako by se báli zpívat hlasitě.“

–„Já vám, otče Davide, moc děkuji za to, že jste si pro nás udělal čas a že jste nám o sobě tolik toho prozradil. Přeji vám jménem svým a také jménem našich farníků a čtenářů Nedělníčku pevné zdraví a Boží pomoc a požehnání ve vaší kněžské službě i osobním životě. Také se u nás modlíme za kněze, takže naše modlitba je a vždycky bude i za vás.

Rozhovor připravila Marie Ohřálová

Světci - více, či méně známí

SVATÁ NOTBURGA - panna

Připomínka 14. září

Narozena: kolem r. 1265 v Rattenbergu (u Kramasachu) v Rakousku

Zemřela: 14. Zář 1313 na zámku v Rottenburgu v Rakousku

Patronka: zemědělců, sloužících, vzývána za šťastný porod, při všech těžkých situacích v zemědělství a onemocnění dobytka

Atributy: almužna, džbán, chleby, klasy, služka, srp

Obrázek je z knihy *Leben der Heiligen Gottes* 1880

hospodaření na hradě a dovoleno rozdělovat přebytky jídla po stolování mezi chudé. Dobrá služka přitom rozdávala i co sama vydělala. K almužnám přidávala s láskou i zbožná napomenutí. Po šesti letech však šlechtitý hrabě zemřel a brzy ho následovala i jeho žena. Jejich úmrtím končilo na hradě příjemné období.

Mladý Jindřich II. nedal na rady své matky a nepozoroval, že práce Nortburgy spojená s modlitbou a milosrdnými skutky přináší požehnání. Nechal se ovlivňovat svou manželkou Otýlií, která byla ženou tvrdého srdce. Na Notburgu byla zlá a ukládala jí těžké a zbytečné práce. Zbytky,

Narodila se r. 1265 v Rattenbergu v Tyrolích na území Rakouska. Rodiče žili v chudobě, i když měli malé hospodářství a otec ovládal kloboučnické řemeslo. V rodině panovala křesťanská výchova a Notburga byla od dětství vedena k poctivé práci, ke zbožnosti a k dalším ctnostem. V tiché, nenáročném rodině si osvojila poslušnost, pokoru a vlídný postoj ke všem lidem. Proto se v obci stala brzy oblíbenou. V 18 letech, údajně po smrti rodičů, vstoupila do služby na blízkém hradě pánů z Rattenbergu. Hrabě Jindřich I. i jeho manželka si zbožné služby vážili a píše se i o jejich laskavosti.

Notburga měla srdce plné *milosrdné lásky k chudým a vždy jim rozdala, co na sobě ušetřila.* Časem jí bylo svěřeno určité

hospodaření na hradě a dovoleno rozdělovat přebytky jídla po

keré dříve dostávali žebráci, z jejího rozkazu musely být všechny házeny prasatům. Notburga se proto postila a chudým nosila z vlastního přídělu. Otýlie se to dozvěděla, popudila Jindřicha II. proti služce a ten prý ji zastihl s pokrmy v zástěře na cestě k chudým. Po nařízení "otevřít zástěru!" mladý hrabě podle legendy viděl jen třísky a louh. Nechal Nortburgu pokračovat v její cestě a Otýlii poinformoval o výsledku své kontroly. Služka po návratu zakusila zlobu své paní, která jí vyčítala zesměšnění Jindřicha II. a dala jí výpověď ze služby. Nortburga zachovávala při všech křivdách klid a nenechala se vydráždit ani k odvetným myšlenkám. Svědčí o tom skutky lásky při náhlém závažném onemocnění Otýlie. Trpělivě ji s laskavostí ošetřovala, modlila se za ni a před smrtí ji přivedla k přijetí svátostí. Pak teprve opustila hrad.

Odešla do služby k statkáři v Ebenu, od něhož si vyžádala příslib, že "po klekání," kterým začíná sváteční den, nebude muset již konat žádné práce a bude se moci věnovat modlitbě. Přesto po určitém čase došlo k tomu, že v době žní statkář nařídil dožnutí zbývajících části pole a Notburze bránil odejít na modlitby do kaple sv. Ruperta. Ta, podle legendy, pozvedla srp a řekla: "Bůh budiž soudcem mezi mnou a tebou!" Načež její ruka zanechala srp, navzdory přitažlivosti, viset ve vzduchu. Zpráva o tom, že zavěsila srp a odešla na modlitby, se později uchovávala na desce v již zasvěceném kostele a srp se stal jejím hlavním atributem.

Notburga dál věrně sloužila. Ač prý neuměla psát ani číst v učených knihách, ovládala čtení v přírodě a poznávala z ní mnohé hluboké pravdy o Bohu. Před něj při rozjímání předstupovala s otevřeným a kajícím srdcem a chválila ho za jeho dobrotu.

Zatím se situace na Rattenbergu změnila. Jindřich II. se dostal do války proti vlastnímu bratru a zchudnutí se všemi bolestmi, které způsobila válka, považoval jako trest za provinění, kterých se s Otýlií kvůli lakomství dopouštěl. Rozhodl se začít nový život s novou manželkou a postrádal služku, s níž odešlo z domu požehnání. Vyhledal Notburgu v Ebenu, vyprosil si její souhlas a po smluvení se s jejím hospodářem ji přivedl zpět na Rattenberg. Zde ji svěřil správu hospodářství. Oženil se s Markétou z Hoheneggu, která si Notburgu vážila. Ta s nimi žila až do smrti a pomáhala jim s výchovou dětí.

Pohřbená byla v Ebenu. Jako důvod se uvádí, že ji tam dle přání odvezlo spežení bez vozky, které se zastavilo u její oblíbené kaple sv. Ruperta. V roce 1434 zde byl postaven chrám, který byl zasvěcen této služce. V roce 1718 byly její ostatky údajně se svolením papeže přeneseny do chrámu. Její kult byl 27. 3. 1862 potvrzen papežem Piem IX. a v následujícím roce schváleno jeho šíření, údajně ještě omezené. Nešlo sice o kanonizaci jak ji známe dnes, ale v martyrologiu má uvedený titul svatá.

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

Jablka

Skupina mladých manažerů, kterým skončilo týdenní školení, spěchala letištním koridorem. Byl pátek večer a všichni se vraceli na víkend domů.

Přiběhli na poslední chvíli, jejich letadlo mělo co nevidět odletět. S příručními zavazadly, letenkami a pasy v rukou probíhali prostorami letiště.

Najednou dva z nich vrazili nechtěně do prodejního vozíku s ovocem a převrhli koš s jablky. Jablka se rozkutálela po zemi. Mladíci se nezdržovali, ani se neohlédli a pokračovali v běhu, aby stihli letadlo. Všichni, kromě jednoho.

Tomu bylo prodavačky ovoce líto, když viděl, co se stalo. Kousek za vozíkem se zastavil. Křikl na ostatní, aby běželi bez něj a vyřídili manželce, že přiletí následujícím letadlem.

Vrátil se k vozíku a viděl, že všechna jablka jsou ještě rozházená na zemi.

Jaké bylo překvapení, když zjistil, že prodávající je slepá dívka.

Plakala a po tvářích jí tekly velké slzy.

Hmatala po zemi a marně hledala jablka mezi procházejícími lidmi, kteří ji míjeli. Nikdo se nezastavil, nikdo jí nepodal ani jedno spadlé jablko.

Muž si klekl vedle ní, posbíral jablka do koše a pomohl jí správně postavit vozík.

Při tom si všiml, že se pádem hodně jablek potlouklo. Uložil je proto do jiného košíku. Když bal hotov, vytáhl peněženku a řekl dívce: „Už je to dobré?“

Dívka se usmála a kývla hlavou.

Muž jí vložil do rukou stoeurovou bankovku a pokračoval:

„Vezmi si jí, prosím. To je za tu škodu, kterou jsme způsobili. Doufám, že jsme ti nepokazili den. Obrátil se a odcházel.“

Dívka za ním vykřikla : „ Pane...“

Zůstal stát, otočil se a podíval se do jejích slepých očí.

Ona pokračovala: „Jsi Ježíš...?“

Muž znehybněl. Ale ještě než zamířil ke stanovišti pro další odlet letadla, pootočil se a cítil, jak mu duši rozechvívá ta otázka:

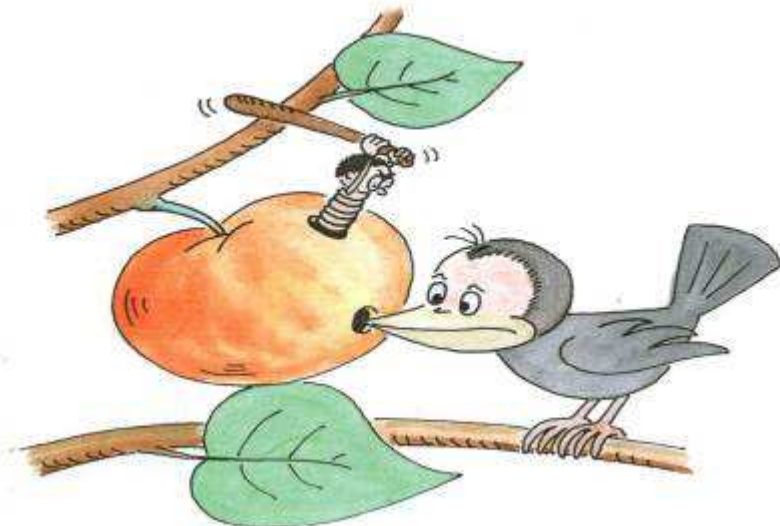
„Jsi Ježíš?“

Stane se, že tě někdy lidé ztotožňují s Ježíšem?

Vybrala a upravila Marie Ohřálová(Bruno

PRO ZASMÁNÍ

Kluk se vrátí v září první den ze školy a tatínek hned vyzvídá:
„Tak co, synku, jak bylo ve škole?“
„Pěkně mě oklamali...ani DVD...ani televize...dvacet lidí tam sedí...dokonce i židle jsou jen dřevěné...A tomu říkají první třída!

Baví se spolu dvě sousedky:
„Náš Bořivoj chodí teprve druhý rok do školy,“ chlubí se jedna druhé,
„a věřila byste, že už toho ví víc než já?“

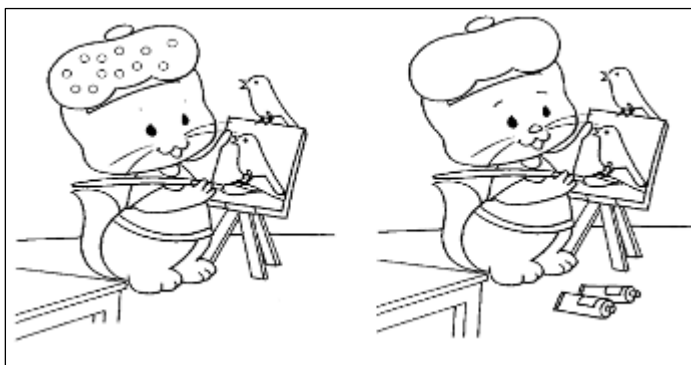
Na třídní schůzce povídá maminka paní učitelce: „Náš Lubošek je velice hodný a poslušný chlapec. Ale kdyby zlobil, stačí potrestat jeho souseda. Lubošek se lekne a hned bude zas hodný.“

Sedí takhle pán na lavičce, vedle něj na zemi sedí pes. Jde okolo nějaká panička, která se tak mile na psa podívá a ptá se pána: „Kouše váš pes?“
„Ne, můj pes nekouše.“
Tak se paní ohne k pejskovi – a rať, půlka rukávu pryč. Paní se začne rozčilovat: „Pane, vždyť jste říkal, že váš pes nekouše!“
„No taky že jo. Tohle není můj pes!“

Pro děti

Najdi 5 rozdílů.

!!! SOUTĚŽ !!! - DOPLŇOVAČKA

1	S		
2	S		
3	S		
4	S		
5	S		
6	S		
7	S		
8	S		
9	S		
10	S		
11	S		
12	S		
13	S		
14	S		

1. nástroje k žnutí
2. celá země; 3. část obleku; 4. suchá tráva; 5. více než devětadevadesátém; 6. možná; 7. obilovina; 8. plátěné obydlí; 9. chlupatý porost;
10. lesní zvíře; 11. číslovka; 12. (ve) vlastním;
13. sněžný povoz; 14. sklouznutí

Své odpovědi vhodte do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete emailem nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 25. září !!!

Tajenka z minulé doplňovačky zní:

RADOSTNÉ LÉTO

Soutěže se zúčastnily 4 dětí. Z Dolního Benešova 0 dětí, ze Zábřehu 1, a 3 přesporní. Tři byly v krabičce a jedna přišla elektronicky.

1. **Cena – kniha** – Miroslav Dostál, Zábřeh;
2. **Cena – biblické karty** – Tereza Grigarčíková, Kobeřice;
3. **Cena – magnet. záložka** – Lucie Ohřálová, Vřesina.

Ceny si můžete vyzvednout u pana faráře v sakristii, nebo na faře.

Výhercům blahopřejeme

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na září 2016

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	5.9.	18.00	Za Annu Šablickou, Marii Herudovou a Helenu Prchalovou	
Út	6.9.	6.30	Za živé a + farníky	
St	7.9.	18.00	Za Helenu Prchalovou, manžela a rodiče z obou stran	
Čt	8.9.	18.00	Za + Emila Osmančíka a žívou rodinu	
Pá	9.9.	Záb 18.00	Za Jakuba Pačku, manželku, dvě vnučky a dvojce rodiče	
So	10.9.	7.00	Za Annu Faikovou, manžela a dceru	
Ne	11.9.	7.00	Za + Alžbětu Ranošovou – výroční	
Ne	11.9.	Záb 8.30	Za Josefa Pačku (nedož.80 let) a za živé rodiny	
Ne	11.9.	10.00		
Po	12.9.	18.00	Za Herberta Volného, rodiče z obou stran, švagrovou, snachu...	
Út	13.9.	17.30	Na poděkování P.Bohu...	
St	14.9.	ČK 18.00	POUŤ: Za živé a + farníky	
Čt	15.9.	18.00	Za + Brigitu Gelnarovou (nedož.60 let) a rodiče	
Pá	16.9.	Záb 18.00	Na poděkování P.Bohu za přijaté milosti (50 let spol.života) ...	
So	17.9.	11.00	Na poděkování P.Bohu za 60 let života	
Ne	18.9.	7.00	Za + Jindřicha Onderku, manželku, rodiče a sourozence	
Ne	18.9.	Záb 8.30	Za rodiče Bogdalové, Kolečkové a přízeň	
Ne	18.9.	10.00	Za členy Živého růžence	
Po	19.9.	17.00	Na poděkování za 70 let života, boží požehnání, dar zdraví a za...	
Út	20.9.	6.30	Za živé a + farníky	
St	21.9.	18.00	Za + manžela, děti, rodiče a žívou rodinu	
Čt	22.9.	18.00	Za + rodiče Švančarovy, dceru, zetě a příbuzné	
Pá	23.9.	Záb 18.00	Za Herberta Kříže, dvojce rodiče, sestru a přízeň	
So	24.9.	7.00	Za + Richarda Sprucha., manželku Hedviku, za žívou a + rodinu	
Ne	25.9.	7.00	Za Marii Kokešovou, manžela a rodiče z obou stran	
Ne	25.9.	Záb 8.30	Za Františka Dihla, manželku, zetě a duše v očistci	
Ne	25.9.	10.00		
Po	26.9.	18.00	Za Leo Buhlu, dvojce + rodiče a + sestru	
Út	27.9.	6.30	Za živé a + farníky	
St	28.9.	18.00	Za Annu Bilíkovou, manžela, přízeň a duše v očistci	
Čt	29.9.	18.00	Za + Josefu Brychnáčovou (2.výr.+)	
Pá	30.9.	Záb 18.00	Za Josefa Klemense, manželku a dvojce rodiče	
So	1.10.	7.00		
So	1.10.	11.00	Na poděkování za 50 let spol. života, přijaté milosti, dar zdraví...	
Ne	2.10.	7.00	Za Arnošta a Antonii Pchálkovy a rodiče z obou stran	
Ne	2.10.	Záb 8.30		
Ne	2.10.	10.00		

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

PŘÍPRAVA K BÍŘMOVÁNÍ - ZÁŘÍ

PÁTEK 16. 9. 2016 v 19.00 na faře

At' „**NEDELNÍČEK**“ vnese do Vašich rodin příjemné,
pokojné a sváteční chvíle.

13. ROČNÍK HUDEBNÍHO FESTIVALU
REKORDNÍCH 35 KONCERTŮ
01-29/09/2016

shf 2016
svatováclavský
hudební
festival

Marek Eben
RECITACE / VARHANY
PETR EBEN – JOB

17/09/2016
LUDEŘOVICE

Jana Boušková
DEBUSSY / RAVEL
SCHUMANN

20/09/2016
DOLNÍ BENEŠOV

Bartosz Jakubczak
BACH / MARCELLO
VITALI / PIAZZOLLA

25/09/2016
HLUČÍN

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cypriána Lelka 74, Dolní Benešov 747 22

Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku P. Mgr. Pavel Kuchař, farář a Marie Ohrálová

email: nas.nedelnicek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolnibenesov.webnode.cz/>

vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917